

Ó BRIHASZPATI! (RV X. 71.)

Fordította: Fórizs László)

1. Legelső kezdete az volt a Szónak,
Mikor ők nevet adtak, s szeretetüktől
Ami a legtisztább, ami hibátlan,
A mélyen rejtett feltárult előttük.
2. Ahogy magot rostálnak egy szitával,
A bölcsék szívükkel úgy formálták a Szót.
Közösségüket ismerték a társak,
Beszédük jó jellel meg volt jelölve.
3. Az áldozattal a Szó nyomát követték,
S a látókban-lakozót megtalálták.
Elhozták őt, s szétosztották közöttünk,
A hét énekmondó együtt dicséri.
4. Vannak, kik nézik Őt, és mégse látják,
Vannak, kik hallgatják Őt, mégse hallják;
Másoknak az Ige feltárja testét,
Mint urának vágyón ékes menyasszony.
5. Ki a közösségben magát leitta,
Azt nem bíztatják tovább versenyekre,
Elapadt teremtő-erővel küzd az,
Hiába hallja a Szót, nincs gyümölcse.
6. Ki közös-tudásban-társat elárul,
Annak már nincs része többé a Szóban;
Ha meg is hallja Őt, hiába hallja,
Mert nem ismeri a jó tettek útját.

7. Bár van szeme s füle mindegyiküknek,
Nem azonos elméjük gyorsasága;
Sokan akár egy sekélyvizű tócsa,
Míg mások mély vizében úszni könnyű.

8. Szívük gyújtja az elme villanását,
Együtt áldoznak a bráhmána társak,
Sokan itt maradnak, mert nincs tudásuk,
Mások túljutnak a brahmant megértve.

9. Kik nem folytatják egyik oldalon sem,
Nem bráhmanák s nem szómaáldozók ők;
A Szóhoz bűnös módon közelednek,
És tudatlanul szőnek a láncfonalra.

10. Együtt örvendnek társukkal a társak,
A verseny visszatért dicső győztesével,
Vétkük eltörölte, táplálja őket,
Méltóvá vált a végső küzdelemre.

11. Hótá borítja virágba a verset,
Udgátá zengi a sakvari himnuszt,
Brahma'n hirdeti az ősök tudását,
Az oltár méretét Adhvarju méri.